

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
มงกุฎไฟ
4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอ็อบุกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอ็อบุกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอ็อบุก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีसाางนางไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่างๆอย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสมเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประจักษ์ คิด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ชุมนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกดะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพิณทร์ไพรวลัย เป็นคนนำทาง

รพิณทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉงชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเกิด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไหล่ล่าไต่กูดเสื่อลายพาดกลอน ไ้อ้แหวง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระติง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทรานคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิชรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าจะเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่าเป็นที่อรรถนิพนธ์ของไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มนี้ได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับกาอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมาเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อภรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง่าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและป่าว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญานิยาย นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคุณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคุณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวารাত্রี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวารাত্রี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแต่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ที่งดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสิ้นชาติวาสนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้กษัตริย์!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวตั้งได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษย์ธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะในยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะมีเสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่น ๆ ที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 48

ตอน มงกุฎไฟ

205

ทั้งคู่ตื่นจากภวังค์ขึ้นมาสู่เหตุการณ์ปัจจุบันอีกวาระหนึ่ง เมื่อ แวดล้อมรอบกายใกล้ชิดอยู่ในขณะนี้ เป็นเสียงแหกปากโห่ร้อง และกระโดดโลดเต้นของพราวนคู่ใจทั้งสี่คนของเขา เจ้าลิงสี่ตัว นั้นโผล่เข้ามา ณ ที่นี้ได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ คนทั้งคู่ไม่ทราบเลย

เสียงที่ดังแหลมแสบแก้วหูที่สุดเป็นเสียงของบุญคำ

“ไซโย้! นายรพินทร์กับนายหญิงดารีनแต่งงานกันแล้ว โว้ย! ใจดีใจเหลือเกิน ต่อไปนี้ นายรพินทร์คงไม่ต้องร่อนเร่ พเนจรอยู่ตามป่าดงให้ทุเรศอีกแล้ว ฮะฮ้า! ฯลฯ”

ลูกศิษย์ทั้งสี่คนของเขาถึงโลดเหมือนเต็นท์นอนอยู่รอบ ๆ ภาย และเป็นกลุ่มที่ดูเหมือนจะได้รับอนุญาตเป็นพิเศษจากพระเจ้ากรุงมรกดนครให้ล่องลำเข้ามาใกล้ชิดคนทั้งคู่ได้ และการณ์ก็ได้เป็นที่ปรากฏชัดภายหลังว่า ทั้งบุญคำ จัน เกิด และเสย ถูกโองการลับสั่งนางกำนัลให้ลอบเข้าไปปลุกกลางดึกนั่นเอง โดยมีขุนพลผู้เฒ่าอรชุนรอคอยอยู่ และให้เร่งเดินทางด่วนอย่างเงียบกริบมายังปราสาททำยอุทยานอันเป็นที่พำนักของฝ่ายเจ้านายเก่านี้ เพื่อให้ได้มาพบเห็นและร่วมเหตุการณ์ด้วย

โดยฝ่ายนายจ้ำออเมริกันและลูกหาบอื่น ๆ ทุกคนพากันหลับสนิททั้งหมด ไม่มีใครระแคะระคายของการแอบลุกขึ้นและบ่ายหน้ามาที่นี้ของเจ้าสี่คนที่ถูกแอบปลุกขึ้นมาเหล่านี้เลย

ทั้งสี่คนโผล่เข้ามาภายในห้องโถงนี้ พร้อมผู้เฒ่าอรชุนในขณะที่รพีรินทร์กำลังวางมงกุฎไพลลงไปประดับอยู่เหนือศีรษะของดารินอย่างพอดี เป็นการมาถึงอย่างทันเวลาที่สุด และดูเหมือนจะได้รับคำบอกเล่าให้เข้าใจลวงหน้ามาจากอรชุนก่อนแล้ว ครั้นเมื่อมาถึงก็ลืมหัดด้วยความดีใจ พากันพรูเข้ามาห้อมล้อมเจ้านายทั้งคู่ไว้ ส่งเสียงเอะอะเจี๊ยวจ้าวลั่นไปหมดโดย

“ไม่มีใครขัดขวางสกัดกั้นไว้ เพราะทุกคน ณ ที่นั่น ต่างก็รู้ใจ เพื่อนคู่ชีพร่วมตายทั้งสี่คนของรพินทร์ดีอยู่แล้ว

รพินทร์ยังยืนงมมึน ๆ อยู่ในสภาพอันวุ่นวายของบรรดาลูกศิษย์จอมทโมนของเขา ส่วนดารินหัวเราะเสียงใส ตบศีรษะเกิด เส่ขอย่างรักใคร่เอ็นดู ส่วนจันและบุญคำซึ่งอาวูโสมากแล้ว หล่อนจับไหล่คนทั้งคู่เขย่า

“ฟังให้ดีนะ ทั้งสี่คนนี่แหละ ต่อไปนี้หนองน้ำแห่งนี้ไม่ได้มี ‘นายรพินทร์’ คนเดียวแล้ว แต่จะมี ‘นายหญิงดาริน’ อยู่ร่วมกับทุกคนที่นั่นด้วยอีกคนหนึ่ง”

“ไชโย... โย้ ๆ ๆ ๆ”

เจ้าพวกนั้นโห่กันเกรียวต้อนรับ กระโดดโลดเต้นไปพลาง ทำมกลางรอยยิ้มของทุกคนที่จับมองอยู่ แม้แต่องค์จักรราช และราชินีเมยานี

หนานอินปล่อยให้เจ้าสี่คนกระโดดโลดเต้นรอบ ๆ ตัว รพินทร์และดารินอย่างไม่รู้จักกาลเทศะอยู่จิตใจใหญ่ จากนั้นจึง

เข้ามาไล่ต้อนให้ถอยห่างออกไปพร้อมกับพรรคพวกของตน ซึ่ง ทั้งสี่ก็เริ่มรู้สึกตัว ทำหน้าเหวี่ยงเมื่อเหลือบมาเห็น ‘แกช่าย’ และ ราชนีเมยานียืนอยู่เคียงคู่กัน บุญคำขยับปากจะร้องทักแกช่าย แต่แล้วก็รีบตะครุบปากตัวเองเสีย เพราะหนานอินตบฉาด เป็นเชิงเตือนมาที่ต้นคอ ทำให้เฉลียวคิดขึ้นมาได้ รีบเดินตัวลีบ เข้าไปรวมกลุ่มกับพวกลูกหาบทั้งหลายโดยดี

บุคคลสุดท้ายที่เข้ามากล่าวเพียงสั้นๆ เพื่อแสดงความ ยินดี คือขุนพลเฒ่าอรชุน

“ขอให้พรานรพิินทร์และนายหญิงดารินจงครองสุขใน ชีวิตวิวาห์อย่างราบรื่นสันติสุขไปตราบชีวิตจะสิ้น”

“ขอขอบคุณต่อท่านผู้เฒ่าอรชุนเป็นอย่างยิ่ง เราทั้งสอง ขอรับพรนี้ไว้ด้วยความปรีดี”

ดารินตอบแทนให้แก่รพิินทร์ ผู้ตลอดเวลาได้แต่ยืนนิ่ง เหมือนคนที่ทำอะไรไม่ถูก

แล้วทั้งคู่ก็จับมือกันเดินตรงเข้าไปยังสมเด็จพระเจ้ากรุง
มรกดนคร และราชินีเมยานี ที่ทรงยืนยิ้มพรายอยู่เคียงคู่กัน เมื่อ
มาหยุดอยู่เบื้องเฉพาพระพักตร์ จักรราชซึ่งยังอยู่ในคราบของ
เงซายก็ซิงกล่าวขึ้นก่อนด้วยเสียงแผ่วเบาปานกระซิบ ได้ยิน
เฉพาธรพินทร์และดารีนาว่า

“โดยยิสริยยศเดิมของกษัตริย์อัคนีรุทร์และมกุฎราช-
กุมารีจิตรางคนางค์ ไต้ฝ่าพระบาททั้งสองพระองค์ไม่จำเป็นที่
จะต้องแสดงความเคารพใด ๆ ต่อจักรราชและเมยานี ผู้เปรียบเสมือน
อนุชาและชนินชฎาเลย”

จะอย่างไรก็ตาม ธรพินทร์ก้มศีรษะลงถวายคำนับ ขณะที่
ดารีนาย่อกายถอนสายบัว

“ข้าพระองค์ทั้งสองขอบพระทัยในทั้งสองพระองค์อย่าง
สุดที่จะกล่าวได้...ขอบพระทัยในทุกสิ่งทุกอย่าง...”

จักรราชขยิบพระเนตรให้ธรพินทร์นิตหนึ่ง ส่วนราชินี
เมยานีสรวลเบาไส รับสั่งกับดารีนาว่า

“มงกุฎไพรวงนั้นสวยสง่าน่ารักยิ่งกว่ามงกุฎประดับเพชร
ของมหाराชนีองค์ใดในโลกนี้ทั้งสิ้น พี่หญิง!”

“หม่อมฉันต้องการมงกุฎไพรที่สวมโดยมือของรพินทร์
พรานป่าคนนี้เพคะ ไม่ต้องการมงกุฎเพชรจากท้าวพญามหา-
กษัตริย์องค์ใดทั้งสิ้น”

ดารีนตอบ

“เมยานี และทุกคนในมรกตนคร ก็คิดเช่นนั้นคะพี่หญิง”

นางพญาแห่งมรกตนครสนองตอบ

“ผู้กองและนายหญิงคงจะไม่ว่ากระไรนะ ถ้าหากพิธีใน
คืนนี้ไม่ได้มีอาคันตุกะอีกชุดหนึ่งเข้ามาร่วมด้วย เพราะพิจารณา
เห็นว่าพวกเขาเหล่านั้นยังไม่สมควรที่จะได้มารู้เห็นอะไรในคืนนี้
เอาไว้พรงนี้ค่อยประกาศให้พวกเขาารู้ก็ได้ เราอาจมีพิธีเฉลิม
ฉลองเป็นทางการกันอีกครั้ง”

จักราชรับสั่งขึ้นกับรพินทร์

“พระองค์ทรงกระทำได้ถูกต้องที่สุดแล้ว ที่มีได้ให้เขา
พวกนั้นเข้ามาเกี่ยวข้องกับภายในในคืนนี้ แต่ขอตั้งสัณนิ-
ษฐานว่าพระองค์ทรงดำเนินการทุกอย่างด้วยเล่ห์เหลี่ยมลึกลับตามเคย
ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลย”

รพินทร์ทุลขึ้นเบาๆ แต่คำหน้าอ้อมเอิบไปด้วยความ
ปีติสุขผิตไปจากสภาพที่เคยทุกครั้ง จักราชสรवलเบาๆ ก้มเศียร
ลงนิดหนึ่ง

“เล่ห์เหลี่ยมที่ทำให้เกิดเป็นความดิงาม เล่ห์เหลี่ยมที่
กอบประขึ้นด้วยจิตบริสุทธิ์ประสงค์ดี ย่อมไม่เป็นอันตรายต่อผู้ใด
มิใช่หรือ ผู้กองผู้ไม่น่ารัก เอ๊ย! โทษที่ เดี่ยวนี้ต้องเรียกว่า ‘ผู้กองที่
น่ารัก’ ไปเสียแล้ว ขอถอนคำพูดเดิมตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

จอมพรานจำนนต่อถ้อยคำตำรัสอันฉลาดล้ำนั้น

“ขอพระราชทานอะไรสักอย่างหนึ่งได้หรือไม่พระเจ้าข้า?”

“เว้นแต่ดาวกับเดือน ที่สุดจะเอื้อมมาให้ได้เท่านั้น ผู้กอง
ที่รัก!”

“ขอให้พิธีวิวาห์ระหว่างข้าพระองค์กับคุณหญิงดาริน
ณ มรกตนครแห่งนี้ สิ้นสุดลงเพียงแค่นี้ อย่าได้จัดพิธีอื่นใด
ให้เป็นที่เอิกเกริกอีกต่อไปเลย เพียงแค่นี้ก็เป็นพระมหา-
กรุณาธิคุณล้นเกล้าแก่ข้าพระองค์ทั้งสองแล้ว”

“เช่นนั้นรี? จงไปปรึกษาหารือกันเองระหว่างเจ้าภาพของฝ่ายเจ้าสาวเถิด เห็นสมควรอย่างไร เราจัดการให้ได้ตามประสงค์ทั้งสิ้น จะให้สิ้นสุดยุติรู้กันเองเพียงแค่นี้ก็สุดแล้วแต่ หรือจะให้จัดเป็นงานสยุมพรยิ่งใหญ่ขนาดไหน ทางเราก็พร้อมและยินดี แต่ถ้าจะว่าอันที่จริงเพียงแค่นี้ก็ครบสิ้นตามประเพณีสมบูรณ์แบบที่สุดแล้ว ในเมื่อผู้ใหญ่ของฝ่ายหญิงท่านยอมอนุญาต และรับทราบพร้อมทั้งอวยชัยให้พรแล้ว”

เมื่อได้เวลาอันสมควร ราชนีเมยานี ผู้เฒ่าอรชุน และเหล่าขบวนสาวสวรรค์กำนันที่อัญเชิญมงกุฎดอกไม้ป่าเข้ามา ก็พากันขอตัว ปลีกกลับไปหมดทั้งขบวนอย่างมีเจตนาที่จะให้พระเจ้ากรุงมรกดนครประทับร่วมอยู่กับคณะของเซษฐาตามลำพัง โดยเหลือทิ้งไว้เฉพาะช่างปาดตามเดิม

ส่วนพรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่คน อันประกอบด้วย บุษย์คำ จัน เกิด และเส่ย เลยถือโอกาสอยู่ภายในห้องโถงแห่งนั้นด้วย ไม่มีใครคิดที่จะกลับไปยังที่พักของตนก่อน และก็ไม่มีใครไล่ต้อนให้กลับไป

ครั้นชุดที่เชษฐมังกฎไพโรล้วยอกไปหมดสิ้นแล้ว
รวมทั้งอรชุน ภายในห้องโถงใหญ่แห่งนั้นของปราสาททำย
อุทยานอันเป็นที่พักของคณะเชษฐา ก็เหลืออยู่แต่บุคคลคณะ
เดิมตามลำพัง จะมีเพิ่มขึ้นมา ก็เพียงบุญคำ จัน เกิด และเสย
เท่านั้น

จักราชผินพระพักตร์กลับมายังทุกคนอีกครั้ง

“เอาละครับ เหตุการณ์ที่ดีที่สุดที่ผมปรารถนาไว้ก็ได้ผ่าน
พ้นไปด้วยดีแล้ว เดียวนี้ผมขออนุญาตกลับมาเป็น ‘แกงชาย’
ตามเดิมอีกสักครั้ง เพื่อจะได้สนทนาและเล่าความจริงทั้งหมดที่
นายใหญ่ได้สอบถามเอาไว้ แต่ผมก็ยังไม่ได้ตอบให้กระจ่าง
ชัดออกไป เพื่อให้ทุกคนได้ทราบ...แต่เดี๋ยวก่อน! ขอเวลาให้
‘แกงชาย’ เข้าไปทักทายกับเพื่อนเก่าสี่คนครู่เถอะ”

กล่าวดังนั้นแล้วแกงชายก็เดินตรงเข้าไปยังกลุ่มของ
บุญคำ ซึ่งพากันยืนจ้องมองดูด้วยความประหลาดใจในชุด
เครื่องแต่งกายของกษัตริย์จักราชในขณะนี้ พร้อมกับร้องทักใน
สำเนียงสับสนเสียงอากัปกริยาของแกงชายว่า

“ไฉ่ ลุงคำ หน้าจัน แล้วก็เจ้าเกิด เจ้าเส่ย ตอนนี่ข้าคือ ‘แกชวย’ ของพวกเจ้าทั้งหลายแล้ว ใครนี่ก็อยากจะเขกกบาล หรือเตะกันข้าก็เชิญ”

ทั้งสี่คนยิ้มแหยๆ จ้องสำรวจไปตลอดทั้งร่างนั้นแล้วพากันนิ่งเงิบกริบอยู่

“ใครจะกล้าเขกกบาลหรือเตะกันเอ็งเหมือนตะกอนนี้วะ หัวจะได้ขาดปะไร”

บุญคำพูดอื้ออยู่ในลำคอแทบฟังไม่รู้เรื่อง ส่วนจัน เกิดและเส่ย ไม่กล้าขยับปากพูดอะไรทั้งสิ้น ได้แต่จ้องดูอย่างชื่นชมแล้วยิ้มด้วยสีหน้าพิกลอยู่ บุญคำนั้นหันไปเขกหัวส่งปาผู้หนึ่งอยู่ใกล้ๆ แก่แก้อแทน

“ไอ้ส่งปา เอ็งยังอุตสาห์เก็บชุดขี้ลิงของเอ็งนี่เอาไว้อยู่อีกกรี ข้าว่าเอ็งแต่งตัวเหมือนเดิมอย่างนี้ดีกว่าชุดขุนน้ำขุนนางของเอ็งซะอีก”

ส่งปาไม่ตอบว่าอะไร นอกจากคลำหัวบ่อย แล้วทำปากหุบหิมิบเหมือนจะดำ แกชวยหัวเราะ

“อ้าว! แล้วฉันล่ะ มีอะไรผิดไปจากเงชายคนเดิมของลุง หรือเปล่า”

“เฮ้ย! อย่ามาทำกะล่อนกะข้าเหมือนเดิมอีกเลย เงชาย ข้าอยากเห็นเอ็งเป็นพระเจ้าแผ่นดินมากกว่าที่จะเห็นเอ็งเป็น ไอ้กะเหรี่ยงดอยเจ้าเล่ห์ เดินทางมาคราวนี้ ข้าดเอ็งไปคน นาย รพินทร์เกือบตายไปหลายครั้ง เพราะไม่มีคู่คิดคู่กวน์โทโส”

“แต่พรานใหญ่ก็มีตาเฒ่าจอมสัปโตกอย่างลุงมาด้วย พรานใหญ่ก็คงไม่ถึงเข้าตาจนนักหรอก จริงไหม หน้าจัน เกิด แล้วก็เสย” เงชายสวนมาโดยเร็ว

“จริงพะยะค่ะ!!”

ทั้งสามคนพองคอตบขึ้นมาพร้อมกันราวกับนัดกันไว้ เงชายหัวร่อก๊าก ตาคำแยกเขี้ยว หันไปถลิ่งตาศีหน้าเจ้า สามคน ขยับจะดำอะไรออกมา แต่แล้วก็ต้องหุบปากไว้

เสวนาปราศรัย หัวเราะเย้าหยอกกันเป็นที่ครื้นเครงกับเหล่าพรานพื้นเมืองของรพินทร์อันเป็นสหายร่วมตายเก่าอย่างไม่ถือตัวอยู่ครู่หนึ่ง แล้วแกงชายก็เดินกลับมายังคณะของเจ้านายเก่า สูดลมหายใจลึก หย่อนกายลงนั่งขัดตะหมาดตามเดิม และทำหน้าที่แปลกใจ มีอาการล้อเลียนนิดๆ เมื่อเห็นรพินทร์นั่งอยู่ทางหนึ่ง และดารินไปนั่งอยู่อีกทางหนึ่งในกลุ่มพีๆเหมือนเดิม เพียงแต่มงกุฎไพรยังประดับอยู่บนศีรษะของหล่อนเหมือนเดิม ทำให้แลดูเก๋และสวยงามแปลกตาเป็นอย่างมาก

“ตอนนี้ หวังว่าทุกท่านคงอารมณ์ดีกันทั้งหมดแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้กองของผม”

แกงชายเริ่มขยับหน้าตาเฉย

“ใช่! ตลอดชีวิตของฉัน ที่กำเนิดเกิดกายขึ้นมา ไม่เคยมีครั้งไหนที่ฉันจะมีความสุขและมีอารมณ์ที่ดีที่สุดเหมือนคืนนี้ ที่นี้และเดี๋ยวนี้เลย”

พรานใหญ่บอกมาด้วยสีหน้าที่ผ่องใส

“แน่ใจรึ?”

“แน่ใจที่สุด”

“ถ้าฉันผมกลับก่อนนะครับ พรุ่งนี้ค่อยพบกัน”

“ถ้าแกลุกขึ้นก่อนที่จะเล่าอะไรให้เราฟัง แกถูกเตะ!”

“อ้าว! ไหนว่าอารมณ์ดีแล้วยังไง”

“ก็แกอย่ามาเหยยให้ฉันพื้นเสียสิ...เล่าไป แงชายเรื่องราวมันไปยังไงมายังไง ไอ้เครื่องบินทิ้งระเบิดยักษ์นั้นมันถึงมาหล่นอยู่ที่นี้ และแกได้ดำเนินการอย่างไรบ้างนับตั้งแต่เครื่องบินมาตก”

รพินทร์พูดปนยิ้ม ซึ่งน้อยครั้งนักที่ใครจะเห็นเขาพูดในลักษณะเช่นนี้...

ด้วยลักษณะท่าที อากัปกริยา และสำนวนถ้อยคำของเจ้าอดีตคนไข้ของคณะเดินทางคนเดิม แงชายได้เริ่มต้นขึ้นท่ามกลางการเปิดโสตพร้อมเตรียมสตั๊ดรับฟังอย่างชนิดไม่ยอมให้ข้อความใดตกหล่นของฝ่ายนายจ้างเก่าว่า

“เช้าวันหนึ่ง ของเวลาประมาณ 4 เดือนเศษที่ผ่านมา
ผมและเมยานี กับทหารใกล้ชิดที่ติดตามไปด้วยประมาณ 3
หมวด ได้ออกไปนมัสการพระแม่เจ้าอุมาเทวียังมหาวิหารแห่ง
นั้น ตามรอบวาระอันเคยปฏิบัติ...เมื่อเราปฏิบัติศาสนกิจเสร็จ
สิ้น ก็ได้ออกมาจากเทวาลัย เตรียมพร้อมที่จะกลับเข้าเขตเมือง
ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยงวัน ดวงตะวันลอยอยู่เกือบตรงศีรษะ
แผ่รัศมีเป็นวงกลมทรงกลม และแสงแห่งทิวากาลอันกระจ่างแจ้ง
อยู่ตามปกติอันควรเป็นไปนั้น ก็สลัวหม่นมัวลงอย่างประหลาด
อากาศรอบด้านเป็นสีเทาเงิน คลุมเครือดูวิปริตไปกว่าทุกครั้ง
พร้อมกับแผ่นดินโดยรอบของสถานอันเป็นที่ตั้งของมหา-
เทวาลัยก็มีอาการสั่นสะเทือนเบา ๆ เหมือนเกิดแผ่นดินไหว
ฉะนั้น...

“...เราพากันยืนม้าพิจารณาดูภาวะอันวิปริตผิดอาเพศ
นั้นด้วยอาการใคร่ครวญหนัก ต่อมาชั่วไม่นานเราได้เห็นเงา
สีเทาปนดำของยานอากาศขนาดใหญ่โฉบผ่านสันเขาด้าน
ตะวันตกมาในระยะที่ต่ำเตี้ยมาก ไม่มีเสียงของเครื่องยนต์
ปรากฏให้ได้ยินเลย เหมือนกับว่าเครื่องจักรกลทุกชนิดของมัน
ถูกอำนาจบางสิ่งบางอย่าง ดับสนิทลงหมดสิ้น เมยานี ท่าน
ผู้เฒ่าอรชุน และทหารทุกคนพากันอุทานขึ้นแล้วชี้ให้ผมดูใน

ปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างประหลาดนั้น เมื่อเหลือบแลขึ้นไป พบครั้งแรก ผมก็รู้ในทันทีว่า มันคือเครื่องบินทิ้งระเบิดขนาดใหญ่ของมนุษย์โลกภายนอก ที่ถูกอำนาจของเทพเจ้า หรือ หลักการซ้อนเหลื่อมของกาลเวลา หรือจะโดยอาถรรพณ์ใดๆ ก็ตาม นำมันให้หลงพลัดเข้ามาในดินแดนมรกตนครของเรา...

“...ระหว่างที่พวกเรากำลังตะลึงแห่งนมองอยู่นั้น มันได้ร่อนอย่างเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงลำตัวและปีกขนาดใหญ่ที่ตัดแหวกอากาศไปอย่างช้าๆ เหมือนพายุ ผ่านศีรษะของพวกเราทุกคนไป มีส่วนหัวเครื่องที่เบนจิกลงต่ำในมุมประมาณ 35 องศา เหมือนจะลงรันเวย์เพื่อลงจอดเงิน แต่ผมรู้นั่นเป็นการเสียการทรงตัวมากกว่าที่นักบินเจตนาจะเอาเครื่องลง มันได้เฉียดผ่านยอดเทวาลัยไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เกือบชน และเมื่อเลยผ่านก็เอาส่วนหัวและท้องเครื่องส่วนหน้ากระแทกลงกับลานกว้างหลังเทวาลัย ปรากฏเสียงสนั่นจนแผ่นดินสะเทือนไปหมด เครื่องหักออกเป็นสองท่อนทันที ปีกหักออกไปข้างหนึ่ง แต่ไม่ปรากฏเสียงระเบิด ไม่ปรากฏเปลวไฟที่ควรจะมีตามมา มีแต่กลุ่มควันที่ลอยโขมงขึ้นมาเท่านั้น พวกเราเห็นชัดกันตั้งแต่มันร่อนผ่านสันเขาด้านตะวันตกมา จนกระทั่งวินาทีสุดท้ายที่มันกระแทกลงกับพื้นโดยฐานล้อไม่ได้กางออก และหัก

เป็นสองท่อนคานาทุกคนอยู่ตรงตำแหน่งนั้น ระยะมันห่างจากที่พวกเรายืนมัวอยู่ออกไปประมาณเกือบ 0 กิโลเมตร”

ขณะที่แกชวยพูดซ้ำๆ ชัดเจนมาตามลำดับนั้น ทุกคนเบิกตา จ้องหน้าเขาเขม็ง และฟังอยู่อย่างแทบจะไม่หายใจ

“ก็แปลว่านายเห็นชัดกับตาเลย เห็นกันหลัดๆขณะที่เครื่องมาตกอยู่ตรงหน้า?”

รพินทร์ถามเร็วปรือ

อดีตชาวตงพเนจร คนใช้เก่าแก่ของคณะ กัมศิระชะ

“ครับ เห็นกับตาทั้งสองข้างของผม และอีกหลายๆข้างของผู้ที่ติดตามผมไปด้วยในเช้าวันนั้น”

“ไม่มีอาการระเบิดซ้ำ ไม่มีเปลวไฟลุกไหม้ขึ้นเลย?”

ไชยยันต์ชักต่อมอีกคนหนึ่งอย่างพิศวง

“ไม่มี ความจริงมันควรจะระเบิด หรือมีฉะนั้นก็ไฟลุกท่วม ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นลูกไฟคงกระจายมาถึงมหาเทวาลัยแน่นอน ทว่าปรากฏการณ์ที่พวกเราเห็นมันหล่นลงมาเฉยๆ

เหมือนวัตถุธรรมดา มีแต่แรงกระทบกระทั่งกับพื้นอย่างรุนแรงจนทำให้ตัวเครื่องหักเป็นสองท่อนเท่านั้น ผมไม่ทราบว่ายานยนต์มันไม่ทำงานมาจากตำแหน่งไหน หรือมันบ่ยหน้ามาจากทิศทางใดก่อน และก็น่าประหลาดที่ทั้งๆเครื่องยนต์ไอฟันทั้ง 8 เครื่องไม่ได้ทำงานเลยในขณะนั้น เหตุใดมันจึงร้อนลงมาได้เหมือนเครื่องร้อนแบบนั้น เหมือนๆกับว่าเป็นเทวบัญชาของพระมหาเทพให้มันหมดสมรรถภาพในทุกทางของมัน และกำหนดให้มันมาตกอับปางอยู่ยังลานกว้างหลังสถานเทวาลัยแห่งนั้น ผมตระหนักดีว่า โดยปกติแล้วมันบินอยู่ในห้วงอากาศของโลกภูมิศาสตร์ภายนอก เพื่อจะบ่ยหน้าไปที่ใดที่หนึ่ง แต่แล้วโดยอำนาจเหนือกว่าปวงมนุษย์โลกภายนอกจะศึกษาค้นพบ ได้ชักนำหรือบีบบังคับให้มันต้องพลัดหลงเข้ามายังดินแดนแห่งนี้ และจะต้องอยู่ในสภาพสูญหายออกไปจากโลกของภูมิศาสตร์ชั้นนิรันดร์กาล ตามปกติแล้วจะไม่มีมนุษย์โลกคนไหนได้พบเห็นมันอีกแล้ว แต่ก็ยังมีมนุษย์ที่มีความสามารถเหนือมนุษย์ อุตส่าห์ติดตามมาจนกระทั่งสามารถพบเห็นมันเข้าจนได้”

ประโยคหลังแกซายหัวเราะเบาๆ และมองไปทางรพิินทร์ ซึ่งขณะนี้กำลังสดับตรับฟังเรื่องราวอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

“เล่าต่อไปซิ แงซาย ภายหลังจากเครื่องตกลงมาต่อหน้าต่อตา มองเห็นชัดอยู่เช่นนั้นแล้ว แกทำอย่างไรต่อไป”

เขาเตือนให้แงซายพูดต่อ

“กลุ่มควันและผงธุลีที่กระจายฟุ้งขึ้นมาไม่มากนัก ผมสั่งให้ทุกคนที่มาด้วยขณะนั้นยืนม้าอยู่ที่เก่า และมีผมเพียงคนเดียวที่ควมม้าตรงเข้าไปที่เครื่องตกลงนั้น ผมไม่มีความรู้ในเรื่องเครื่องบินมากนัก สัญญลักษณ์ที่เห็นหลายๆอย่างทำให้รู้เพียงว่ามันเป็นเครื่องแบบทิ้งระเบิดขนาดยักษ์ของอเมริกัน และก็แน่ใจด้วยว่าในเครื่องจะต้องมีอาวุธร้ายแรงประเภทหัวรบนิวเคลียร์ของจรวด หรือตัวระเบิดติดมาพร้อมด้วยอย่างแน่นอน แต่ผมไม่สนใจอะไรเกี่ยวกับภัยจากอาวุธเคมีเหล่านั้น เพราะตระหนักดีอยู่แล้วว่า ภายใตดินแดนมรกตนครแห่งนี้ มันจะไม่สามารถมีฤทธิ์เดชอะไรขึ้นมาได้ทั้งสิ้น”

“เท่าที่ฉันพอจะรู้จักอเมริกันพวกนั้น อย่างน้อยก็มีระเบิดนิวเคลียร์ ๐๐ เมกะตันที่เดียวนะ! ที่บรรทุกอยู่”

รพิินทร์ร้องออกมาเบาๆ

แงซายยิ้ม

“ผมคิดว่าอาจมีมากกว่านั้นเข้าไป เพียงแต่พวกเขาไม่ได้บอกความจริงแก่ผู้กองทั้งหมดเท่านั้น เฉพาะระเบิดนิวเคลียร์ก็เข้าไปตั้ง 4 ลูกแล้ว และยังจรวดหัวรบนิวเคลียร์อีกล่ะ แต่โปรดอย่าได้ห่วง ในดินแดนแห่งนี้ มันจะเป็นได้ก็แต่เพียงวัตถุธรรมดาแบบก้อนหินก้อนดินเท่านั้น ผมรู้ว่าทุกท่านในขณะนี้ เป็นห่วงอยู่ในเรื่องอาการแตกเปลือก หรือการระเหยรั่วของกัมมันตภาพรังสี แต่ขอให้ทุกท่านได้โปรดมั่นใจเถิดว่า เมื่อมันหลุดเข้ามายังดินแดนนี้ ก็แปลว่ามันหมดฤทธิ์ลงแล้วด้วยประการทั้งปวง อย่าได้กังวลใจใดๆอีกเลยเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“ต่อไป แงซาย...เรากำลังอยากทราบเรื่องโดยละเอียดที่สุด”

เซซฐาและอนุชาร้องเตือนมาพร้อมกัน

“เมื่อเข้าไปถึงซากที่ตกลงมาสงบนิ่งอยู่ สิ่งแรกที่ผมจะทำก็คือ พยายามปีนเข้าไปในซากเครื่องบินที่ระเบิดยักษ์นั้น เพื่อค้นหาว่ายังมีใครรอดชีวิตอยู่หรือไม่ ผมต้องการช่วยพวกเขาเท่าที่จะช่วยได้...แต่...น่าเสียใจเหลือเกิน นักบินสองคน และลูกเรือทั้งหมด รวมทั้งผู้ที่ร่วมอยู่ในขณะนั้น รวม 04 คน เสียชีวิตทั้งหมด ไม่เหลืออยู่เลยแม้แต่คนเดียว พวกเขาถึงแก่

ชีวิตด้วยแรงกระแทกขณะที่เครื่องหล่นลงมากกระทบพื้น ไม่มี
แม้แต่คนบาดเจ็บเพื่อรอรับการช่วยเหลือ มีแต่คนที่ตายแล้ว!
ตายทันทีจากเครื่องตก หรือตายมาก่อนจากอะไรก็สุดที่
จะเดาได้ ผมไม่อาจหยั่งทราบได้ว่า พวกเขาเหล่านั้น รวมทั้ง
เครื่องที่ติดอาวุธเต็มอัตราศึก มาจากไหน กำลังจะไปไหน
มีปฏิบัติการพิเศษอย่างไร และก็ไม่ใช่สิ่งที่ผมสนใจจะต้อง
แสวงหาข้อเท็จจริงออกไปด้วย รู้แต่เพียงอย่างเดียวว่าการซ่อน
หลือมของกาลเวลาแห่งจักรวาลทำให้เครื่องลำนี้พลัดหลง
เข้ามา ซึ่งนั่นหมายถึงว่า “ได้สูญหายไปจากโลกภูมิศาสตร์แล้ว”

“แล้วนายทำยังไงต่อไป แงซาย?”

ไซยยันต์ซึ่งนั่งฟังตาไม่กะพริบมาตลอด เอ่ยถามมาเป็น
ประโยคแรก

“เพราะเหตุว่ามันเป็นเครื่องของสหรัฐฯ ผมรู้ในทันที
นั่นเองว่า ไม่ช้าก็เร็วผู้กองรพินทร์จะต้องมีหน้าที่นำทางออก
ติดตามแน่นอน เพราะพวกเขาจะค้นหากันเองไม่พบ และความ
ผูกพันระหว่างรัฐบาลสหรัฐฯและรัฐบาลไทยมีต่อกันอยู่ก่อนแล้ว
อย่างลึกซึ้ง จะอย่างไรเสีย ผู้กองก็ต้องหลีกเลียงหน้าที่นี้
ไม่พ้น...นี่คือสิ่งที่สัมผัสเข้ามาในฉนวนของผม...ผมซี้อากลับมา

ยังเมยานีและอรชุน กับพวกทหารที่รอคอยอยู่ก่อน และออกคำสั่งให้ทหารไปทำหน้าที่ป่าวประกาศไม่ให้ชาวมรกดนครคนใดล่วงล้ำเข้าไปใกล้ หรือเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับซากนกเหล็กเครื่องนั้น มันตกพังสลายอยู่ในสภาพอย่างไร ก็ทิ้งให้มันคงอยู่ในสภาพนั้นมาโดยตลอด คงมีแต่ผมเพียงคนเดียวเท่านั้นที่เข้าไปสำรวจดูในครั้งแรกอย่างที่บอกไว้แล้ว หลังจากกลับเข้ามาถึงราชฐานแล้ว ผมก็ตัดสินใจเด็ดขาดจะต้องกระทำอะไรสักอย่างหนึ่ง...”

แงชายได้เล่าให้คณะทั้งหมดซึ่งล้อมวงฟังอยู่ในขณะนี้ ได้ทราบอย่างกระจ่างชัดต่อไปว่า ได้ประกาศแต่งตั้งเมยานีเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดินในทันที เพื่อให้ปกครองดูแลทุกข์สุขของแผ่นดิน และไม่มีภาระจ้งให้ประชาชนได้ทราบเลยว่ากษัตริย์จักราชมีภารกิจที่จะต้องไปกระทำอะไรอยู่ที่ไหน ตัวเขาเองได้เข้าประกอบพิธีกรรม ถือน้ำศีลเคร่ง เร็นตัวเองหลบออกจากภารกิจบริหารราชการแผ่นดินชั่วคราวนับแต่วันรุ่งขึ้น ฝูงชาวหม่นขาวเข้าไปบำเพ็ญศีลภาวนาอยู่ในมหาเทวาลัยอย่างเป็นความลับ

คงมีแต่ราชินีเมยานี ออรซุน และข้าทหารใกล้ชิดแท้จริง เท่านั้นที่ทราบได้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา นับแต่วันที่เครื่องบินมาตกอยู่ในมรกตนคร เพื่อเข้าฉานส่งกระแสดิจิตฟ่งไปยังพฤติการณ์ต่างๆยังโลกภายนอก โดยเฉพาะพุ่งตั้งตรงไปที่รพินทร์ ไพรวลัย และบางขณะก็แยกส่งพลังจิตไปทางด้านดาริน วราฤทธิ์ เพื่อหาทางช่วยเหลืออ่อนน้อมและดลใจในทุกรูปแบบ สุดแต่โอกาสจะทำได้ ชักนำให้การเดินทางของทั้งสองฝ่ายมีจุดหมายตรงกัน คือบายหน้ามุ่งตรงมายังมรกตนครแห่งนี้ โดยอาศัยบารมีของมหาฤๅษีโกทัณฐะเป็นสื่อ นำ ถวายทอดพลังกระแสดิจิตให้อีกโสดหนึ่ง ในทุกรอบ 3 วัน

เมยานีและออรซุนจะลอบเข้ามาเยี่ยม โดยจัดหาผลาหาร ผลหมากรากไม้โดยปราศจากเนื้อสัตว์ให้เพียงแต่ประทังชีพในระหว่างบำเพ็ญศีล และจะมาราบทูลให้ทรงทราบถึงเหตุการณ์ เป็นไปทั่วๆไป

ตัวเขาเองไม่ได้ผละออกจากมหาเทวาลัยที่เข้ามาบำเพ็ญศีลภาวณาไปยังที่ใดอีกทั้งสิ้น นับแต่นั้นเป็นต้นมา ประพฤติตนเยี่ยงนักพรตผู้ทรงศีลมาโดยตลอดอย่างสม่ำเสมอภายในสถานที่อันเป็นแหล่งจำศีลนั้น คงมีแต่คำสั่งเท่านั้นที่จะให้

เมยานีและอรชุนปฏิบัติภารกิจเช่นไร เมื่อทั้งสองฝ่ายเคลื่อนใกล้
ถนนพระศิวะเข้ามาคนละด้าน เพื่อเป็นการเตรียมต้อนรับ

จวบกระทั่งเมื่อใกล้เที่ยงของวันที่ผ่านมานี้เอง ซึ่งคณะ
ทุกคนทั้งสองฝ่ายถูกเมยานีนำเข้าไปพบเห็นกับตาภายใน
มหาเทวาลัย แงชายจึงได้ละจากฉาน ลืมตาขึ้น และกล่าว
ต้อนรับทักทายทุกคนดังที่ได้ประจักษ์กันมากับตาทุกคนแล้ว

“เมื่อคณะของนายหญิงได้ขึ้นกลางถนนของพระศิวะและ
ป้ายหน้ามาจนถึงราชฐานมรกตนคร ก่อนหน้าฝ่ายของผู้กอง
รพินทร์ ผมก็ยังไม่อาจละออกจากฉานสมาธิได้ เพราะจะต้อง
ส่งกระแสจิตคอยควบคุมการเดินทางขึ้นมาทางด้านหัวถนน
พระศิวะของคณะของผู้กองรพินทร์ต่อไปก่อน...”

แกชายกล่าวพร้อมกับหัวเราะน้อยๆในตอนท้าย

“และนั่นก็กลายเป็นสาเหตุทำให้ฝ่ายของนายหญิงเกิด
ความสงสัยว่า มาจนถึงใจกลางพระนครแล้ว เหตุใดจึงยังไม่เห็น
แกชาย หรือจักราช ส่วนเมยานีก็ดี หรือผู้เฒ่าอรชุนก็ดี ผมได้สั่ง
กำชับห้ามเอาไว้แล้ว ไม่ให้บอกสิ่งใดแก่ฝ่ายใดทั้งสิ้น ถ้าหากว่า

จะมีการสอบซักมาถึงผม จนกว่าจะถึงเวลา โดยนำให้ได้มาพบ
เห็นกับตาตัวเองว่าผมทำอะไรอยู่ที่ไหน แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะ
ถูกเปิดเผยออกไปเอง แต่จะไม่บอกให้รู้ก่อนหน้านั้น”

ทุกคนที่ฟังอยู่ในขณะนี้อยู่ในภาวะตื่นตะลึง

“แงชาย เธอมีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อพวกเราทุกคน ทุกฝ่าย
จนบอกไม่ถูก ถ้าปราศจากการคอยชี้นำช่วยเหลือจากเธออย่าง
ลึกลับชนิดนี้ เราทั้งสองฝ่ายคงจะเดินทางมาไม่ถึงที่นี่แน่นอน
และคงประสบเคราะห์กรรมพินาศกันไปหมดแล้ว”

เซษฐาเอ่ยขึ้นอย่างซาบซึ่งประทับใจเหลือที่จะกล่าวได้
เอื้อมมือมาจับมือของแงชายบีบแน่น ไชยยันต์บอกมาอย่าง
ตื่นเต็นว่า

“ตบะฉานและบารมีของนายยิ่งใหญ่เหลือเกินแงชาย
ระดับเดียวกับโยคีทีเดียว ไม่เสียแรงที่เป็นลูกศิษย์ของมหาฤาษี
โกทัญญะ พวกเราคนอื่น ๆ ไม่อาจรับรู้หรือสัมผัสได้กับพลังจิต
ของนายที่ส่งเข้ามาติดต่อยู่ตลอดเวลา แต่ทั้งทางด้านรพินทร์
และน้อยได้รับชัดเจนเหลือเกิน จนบางขณะพวกเราคิดว่าน้อย
บ้าเพื่อไปเองเสียอีก เพิ่งจะมารู้ความจริงเอาเดี๋ยวนี้เอง”

“ผมเสียดายที่ยังไม่มีหลักฐานและขอขบารมีเทพเจ้าผู้คุ้มครองแผ่นดินนี้มาเป็นเครื่องช่วยด้วยครับ ผมต้องการพบเห็นผู้กองรพินทร์ นายหญิง และพวกท่านทุกคนอีกครั้ง จึงขอขบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันทรงอิทธิฤทธิ์ทั้งหมดในมรกตนคร รวมทั้งมหาฤกษ์โกทัตญญะด้วย โดยใช้ทศพิชราชธรรมที่ปกครองแผ่นดินนี้กับความซื่อสัตย์กตัญญูของผมเป็นที่ตั้ง อธิษฐานกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเหล่านั้นว่า ถ้าแม้ว่าผมจะมีบารมีปกครองแผ่นดินนี้ให้บังเกิดสันติสุขตลอดไป และมีวาสนาที่จะได้สนองตอบผู้ที่มีอุปการคุณของผม ก็ขอให้ศีลภาวนาสมาธิของผมจงเกิดเป็นพลังงานอันยิ่งใหญ่มหาศาล เพื่อลดและบันดาลให้ทุกท่านหวนกลับมาที่นี้ให้ได้อีกวาระหนึ่ง แล้วมันก็จะสัมฤทธิ์ผลจริงขึ้นมาเมื่อผมเพียรบำเพ็ญทุกริกิริยา ชำระล้างดวงจิตให้สะอาดหมดจด ผมมองเห็นการเคลื่อนไหวของผู้กองรพินทร์และนายหญิงอยู่แทบทุกขณะเท่าที่ต้องการจะเห็น แต่ก็ต้องใช้ความบากบั่นมานะพยายาม จนกระทั่งบางขณะแทบจะหมดสิ้นลมปราณที่เดียว โดยเฉพาะผู้กองรพินทร์ เป็นผู้ที่ผมติดต่อยากลำบากมาก เนื่องจากเป็นผู้มีอำนาจและสิ่งที่คุ้มตัวเองสูงมาก ซ้ำยังเป็นคนมีสภาพจิตแข็ง สติมั่นคง ยากที่จะส่งกระแสจิตเข้าครอบงำได้ ยกเว้นเวลาเจ็บป่วยหรือยามเคลิ้มหลับเท่านั้น และก็เป็นการเหน็ดเหนื่อยแสนสาหัสของผม ในการที่จะ ‘วิ่งรอก’ เพื่อ

พุ่งจุดไปทางผู้กองครึ่งหนึ่ง แล้วก็หวนกลับไปเฟ่งที่นายหญิงอีกครึ่งหนึ่ง สลับกันอยู่เช่นนี้ เพราะจะทอดทิ้งฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ไม่ได้ ล้วนตกอยู่ในภาวะอันตรายล่อแหลมด้วยกันทั้งคู่ เกือบจะตลอดเวลาด้วย ผมยอมรับว่าเหนือกว่าครั้งที่เป็นลูกหาบใช้กำลังหาบหามสัมภาระมาให้พวกเจ้านายทั้งหลายในครั้งนั้นเสียอีก”

กล่าวจบแวงชายก็ระบายลมหายใจยาวเฮือกออกมา แต่ก็ยังยิ้มอย่างเปรมปรีดิ์สมหวังในสิ่งที่ตนเองได้กระทำลงไปแล้ว

รพินทร์มีความรู้สึกตื่นตันจนไม่อาจพูดอะไรออกในขณะนั้น เขาได้แต่มองหน้าแวงชายนิ่งเฉยอยู่เช่นนั้น ประกายตาแทนความหมายเกินกว่าถ้อยคำที่จะเอ่ยออกมาได้

“แวงชาย เธอไม่ได้ตั้งงามเฉพาะรูปโฉมเรือนกายและศักดิ์สกุลชาติกำเนิดเท่านั้น แต่ยังงามพร้อมทั้งจิตใจด้วย และบุคคลประเภทนี้จะไม่มียู่ในโลกสกปรกของภุมิศาสตร์หรือก แต่จะมีอยู่ในโลกของแดนสนธยาอย่างที่เธออยู่ในขณะนี้แหละ”

ดารินกล่าวขึ้นแผ่วเบา ดวงตาทั้งคู่คลอไปด้วยหยาด
น้ำตาแห่งความโสมนัสปลาบปลื้ม

“เมื่อพวกท่านทั้งหลายอันล้วนเป็นเจ้านายเก่าของ
แองซาวย ต่างก็เป็นผู้ที่มีพื้นฐานของจิตใจสูงส่งดั่งงามเหนือกว่า
ปุถุชนทั่วไปอยู่ก่อนแล้วเช่นนี้ เหล่าท่านก็ย่อมจะต้องได้รับกุศล
แห่งความดีงามนั้นสนองตอบ อันเป็นหลักของสัทธรรมหรือ
ตรรกศาสตร์ที่เที่ยงแท้ ว่าแต่ท่านผู้ใดมีปัญหากลางแคลงใจที่จะ
สอบถามแองซาวยอีกใหม่ครับ แองซาวยยินดีที่จะตอบให้ทราบใน
ทุกประเด็น ทุกปัญหาที่เดียว นอกเหนือจากสิ่งที่ได้เล่ามาให้
ทราบแล้ว”

“แองซาวย...”

ระหว่างที่ทุกคนยังพากันนั่งเงียบอยู่ด้วยความรู้สึกนึก
คิดต่าง ๆ นั้น รพินทร์กล่าวขึ้นแผ่วเบา แต่ชัดเจน

“...ถึงแม้ตัวฉันเองจะมีความเชื่อมั่นและแน่ใจอย่างยิ่งว่า
ระเบิดหรือจรวดนิวเคลียร์ชนิดใดก็ตามที่มันล่องล้าเข้ามาสู่
ดินแดนนี้ จะมีสภาพเหลือไว้แต่เพียงวัตถุอันไร้ค่าเหมือน
ก้อนหินก้อนดิน ด้วยความศักดิ์สิทธิ์แห่งแผ่นดินมหัศจรรย์นี้

ก็ตาม แต่ฉันก็อดที่คิดระแวงเป็นห่วงไม่ได้ ถ้ามันเป็นอย่างที่
ทั้งฉันและแกเชื่อมั่นเช่นนั้น มันก็ดีไป แต่ถ้าหากว่ามันไม่
เป็นไปตามที่เราหวังไว้ แกรู้ใช่ไหมว่า แผ่นดินมรกตนคร
ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็ยสรรพชีวิต หรือพืชพันธุ์และสิ่งแวดลอม
ทุกสิ่งทุกอย่าง จะตกอยู่ในภาวะเช่นไร”

แกชายกัมศิระเนิบลง

“โดยทฤษฎี และโดยหลักเกณฑ์ของเคมีฟิสิกส์ มันก็ควร
จะเป็นเช่นที่ผู้กองหวาดระแวงนั้นแหละครับ และถึงแม้คณะของ
อเมริกันทั้งหมดเขาก็ได้ปรารถนาในสิ่งนี้กับผม เมื่อเราสนทนากัน
ตอนหัวค่ำนี้ในงานอุทยานสโมสร แต่ผู้กองและทุกท่านที่นั้
ประชุมกันอยู่ ณ ที่นี้ ขอได้โปรดไว้วางใจอย่างสนิท และเลิก
กังวลอย่างเด็ดขาดออกไปเสียทีในเรื่องนี้ ถ้าพวกท่านเชื่อว่า
มรกตนครมีอยู่จริง เหมือนดังเช่นที่ท่านได้มานั่งสนทนาอยู่กับ
แกชายหรือจักราชในขณะนี้ ก็ขอให้เชื่อได้ว่า...สิ่งจากโลก
ภายนอกจะเข้ามาสำแดงฤทธิ์เดชใด ๆ ในแผ่นดินมหัศจรรย์
ของพวกท่านแห่งนี้ไม่ได้...เครื่องมาตกอยู่ที่นี้พร้อมอาวุธ
มหาประลัยของมนุษย์โลกภายนอก มันเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่จะ
เตือนให้ผมทราบว่า ผมจะมีโอกาสได้พบผู้กองอีกครั้งหนึ่ง

เท่านั้น เพียงแต่ว่า ผมจะต้องใช้ความพยายามอย่างขีตสุดเท่าที่
เรียนให้ทราบแล้ว แต่ผมไม่ได้สะดุ้งสะเทือนว่ามันได้หอบเอา
พิษภัยใด ๆ เข้ามาเป็นอันตรายต่อแผ่นดินของเทพเจ้าแห่งนี้
จึงขอให้สบายใจได้”

พรานใหญ่เม้มริมฝีปากแน่นแล้วผ่นลมหายใจยาวเยือก
เย๋ออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ขออำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่ปกป้องคุ้มครองแผ่นดิน
นี้ จงสกัดฤทธิ์ร้ายของอาวุธนิวเคลียร์ที่ติดอยู่ในเครื่องบินลำนั้น
ไว้ด้วยเถิด ขออย่าให้มันเกิดผลร้ายใด ๆ ขึ้นแม้แต่น้อยนิด นี่คือ
สิ่งที่ฉันภาวนามาตลอด ตั้งแต่บังเกิดความแน่ใจว่าเครื่องบิน
จะต้องมาตกที่มรกตนครนี้อย่างแน่นอน และได้บ่ายหน้ามาที่นี่
อีกครั้งเพื่อขอให้เห็นแน่ชัดกับตาเป็นการพิสูจน์”

“เกี่ยวกับเรื่องนี้ อเมริกันพวกนั้นได้พูดอะไรกับเธอบ้าง
ระหว่างที่สนทนากันเมื่อตอนงานอุทยานสโมสรร ฉันได้ยินได้ฟัง
ไม่ถนัดนัก เพราะไม่ได้ร่วมอยู่ด้วยตลอดเวลาที่พวกนั้นเข้าไป
ห้อมล้อมสนทนาซักถามอยู่กับเธอ”

เซซฐาเอ่ยขึ้นแซมซ้า

“พวกเขาไม่ได้ถามรายละเอียดอะไรกับผมมากนัก นอกจากแสดงความวิตกกังวลในเรื่องกัมมันตภาพรังสีที่อาจรั่วไหลออกมาได้ และขออนุญาตจากผมไว้ ที่จะขอเข้าไปสำรวจอย่างละเอียดในวันพรุ่งนี้ ซึ่งผมก็อนุญาตให้ทุกอย่าง และก็ได้ออกกับเขาไปแล้วว่า อย่าได้ห่วงกังวลในเรื่องนี้ เขาจะตรวจสอบอย่างไรก็เชิญได้ตามสบาย และถ้ามีความสามารถที่จะเคลื่อนย้ายมันกลับไปได้ ไม่ว่าจะโดยวิธีใด ผมก็ไม่ขัดข้อง...”

แกชวยเว้นระยะ หัวเราะเบาๆอย่างเยือกเย็น

“...แล้วเราจะได้เห็นกันว่า พวกเขาจะมีสติปัญญาจัดการกับซากเครื่องตกและระเบิดพวกนั้นอย่างไร”

“ของมันแน่ชัดอยู่แล้วว่า พวกนั้นจะไม่มีปัญญาทำอะไรกับซากตกและระเบิดพวกนั้นได้เลย นอกจากจะเข้าไปสำรวจดูเฉยๆเท่านั้น และถ้าพวกเขาไม่อาจจะเคลื่อนย้ายมันไปได้ นายจะทำยังไงต่อไป”

ไซยยันต์ถาม

“ผมก็ยินดีที่จะ ‘รับฝาก’ ของที่ระลึกของพวกเขาเอาไว้ที่นี่ ในสภาพเช่นที่มันมาอับปางตกอยู่ยังตำแหน่งนั้นชั่วนิรันดร์กาล ไม่บีบบังคับให้พวกเขาจะต้องเคลื่อนย้ายมันออกไปด้วย ถ้าพวกเขาไม่สามารถ ผมได้บอกกับพวกเขาทั้งหมดไปแล้ว เช่นนั้น ทางด้านฝ่ายประชาชาวมรดกตนครของผมทั้งหลายก็เช่นกัน จะไม่มีใครสนใจเข้าไปยุ่งยามใกล้ชิดกับมันเลย ทุกคนจะถือเสมือนสะเก็ดดาวชิ้นหนึ่งที่ร่วงมาจากฟากฟ้าเท่านั้น ไม่มีใครอยากรู้ อยากรูเห็น อยากรูเอาใจใส่ ทุกคนที่อยู่ในแผ่นดินตระหนักทราบตนเองดีว่า...พวกเขาทั้งหลายมีสภาพแตกต่างออกไปจากมนุษย์โลกภายนอกทั้งหลาย และไม่ประสงค์จะยุ่งเกี่ยวกับในทุกรณี...เอาไว้พຽງนี้ ภายหลังพักผ่อนหลับนอนกันให้เต็มตื่นเสียก่อน แล้วเรามาคุยดูกันว่า อเมริกันชุดนี้เขาจะเริ่มปฏิบัติการเกี่ยวกับซากเครื่องบินนั้นเช่นไรบ้าง ซึ่งผมเปิดโอกาสให้แก่เขาอย่างเต็มที่...เท่าที่เขาบอกกับผม รู้สึกว่าระหว่างที่พวกเขาขอเข้าไปสำรวจยังซากเครื่องบินนั้น จะไม่ยอมให้ใครเข้าไปใกล้ชิดซากเครื่องบินเลย จะขอเข้าไปเพียงแค่ 4 คนของพวกเขาเท่านั้น ผู้กองเอง หรือนายทหารไทยที่ติดตามมาด้วยหนึ่งคนนั้น ก็จะถูกขอร้องให้รอคอยอยู่ในรัศมีห่าง 0 ไมล์ สิ่งที่พวกเขาอ้างก็คือ ไม่ต้องการให้ผู้ใดเข้าไปเสี่ยงร่วมกับพวกเขา ซึ่งพวกเขามีอุปกรณ์และเครื่องมือพร้อม ผมก็บอกกับเขาว่า

เรื่องนั้นวางใจได้ คงไม่มีใครเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับเขาระหว่างงาน
สำรวจหรือ...หรือว่าผู้กองอยากจะเข้าไปรู้ไปเห็นด้วย?”

ประโยคหลังแงชายหันมาถามทางเสียงสัพยอกทาง
พรานใหญ่

“เข้าไปให้โง่งนะสิ เข้าไปทำไม ถึงเชิดวุธนั้นก็เหมือนกัน
ฉันจะห้ามเขาไว้เองไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรด้วย”

ดารินบอกมาโดยเร็ว

“เราทั้งหมดจะตามเขาเข้าไปดูที่ซากตกด้วย แงชาย แต่
จะรออยู่ในรัศมีที่เขากำหนดไว้ให้เท่านั้น”

แงชายเอ่ยขึ้นเรียบๆ

“ผมย้อนกลับมาที่นี่อีกครั้ง...ในสภาพของแงชาย คนใช้
เก่าของพวกท่านทั้งหลาย ก็เพื่อมาพบปะสนทนาและบอก
เรื่องราวทั้งหลายที่อาจเป็นปริศนาอยู่ในหัวใจของทุกท่านให้
กระจ่างออกไป รวมทั้งเรื่องที่จะนำพวกอเมริกันไปยังซาก
เครื่องตกนั้นในวันพรุ่งนี้ด้วย มีใครขงใจที่อยากจะถามอะไรกับ
ผมอีกไหมครับ ถ้าหมดสิ้นคำถาม ผมก็จะลากลับไปก่อน